

РЕШЕНИЕ

№ 26833

гр. София, 08.08.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в
публично заседание на 28.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **1017** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК.

Образувано е по протест на прокурор П.,СГП и видно от уточняваща молба от 25.02.2025г. същият е с предмет - прогласяване на нищожност на волеизявление от 10.05.2019г. на началник отдел „Пътна полиция“ при СДВР за издаване на СУМПС на Й. С. А., а именно – СУМПС № [ЕИК] от 10.05.2019г., издадено от отдел ПП,СДВР от 10.05.2019г., връчено и на 21.05.2019г.

Твърди се,че в рамките на производството, към заявлението от 18.04.2019г. на Й. А. за издаване на СУМПС е приложено удостоверение за психическа годност. Същевременно и видно от епикризца от ЦПЗ „Проф.Н.Ш.“ изхз № 1051/361/322 от 2021г. същата е постъпила в центъра на 12.11.2021г,изписана на 13.12.2021г. с диагноза налудно разстройство. В този смисъл и след издаване СУМПС има новонастъпили обстоятелства. Епикризата следва да се счита за ново обстоятелство или ново писмено доказателство по смисъла на чл.99 т.2 АПК,поради което следва производството по издаване на СУМПС да бъде възобновено,алтернативно и поради издаване на СУМПС в нарушение на Наредба № 3 от 11 май 1011 за изискванията за физическа годност към водачите на МПС същото следва да бъде прогласено за нищожно,поради съществени недостатъци и поради на акта по чл.146 т.1 и т.4.

Ответната страна – началник отдел Пътна полиция при СДВР моли протеста да бъде уважен по изложените от прокуратурата съображения.

Заинтересованата страна Йонна А. изразява становище за неоснователност на протеста, като твърди, че релевантният момент за преценка нищожността на процесният акт е датата на постановяването му, към който момент такива данни липсват.

С оглед твърденията на страните,предметът на слежублна проверка и съществото на спора съдът

съобрази:

П. протест редовен и допустим, като депозиран в съответствие с изискванията за форма и съдържание, от активно легитимирано лице, срещу неоспорван по съдебен ред акт и при липса на времево ограничение на оспорването на акта като нищожен/чл.149 ал.5 АПК/.

Същевременно СУМПС представлява индивидуален удостоверителен документ за правоспособност за управление на МПС по силата на чл.50 ал.1 ЗБЛД, а волеизявлението за издаването му следва да се квалифицира като подлежащ на оспорване акт по чл.21 ал.3 АПК.

По същество съдът съобрази и приема:

По силата на чл.4 ал.2 от Наредба № 3 от 11.05.2011г. за изискванията за физическа годност към водачите на моторни превозни средства и условията и реда за извършване на медицинските медицинските прегледи за установяване на физическата годност за водачите от различните категории, издадена от министъра на здравеопазването/Наредбата/ изискванията за физическа годност към водачите на МПС и кандидатите за придобиване на правоспособност за управление на МПС от група 1 и група 2 са определени в приложение № 1 чрез посочване на заболяванията и състоянията, при наличието на които се налагат ограничения за получаването на свидетелство за управление на МПС в зависимост от категорията на МПС.

В т.25 от Приложение № 1 „Заболявания и състояния, при наличието на които се налагат ограничения за получаването на свидетелство за управление на МПС в зависимост от категорията на МПС“ е посочено като заболяване „Афективни психози - биполарни, депресивни разстройства от F.20 - F.29 - наличие на продължителен светъл период, без необходимост от поддържаща терапия, със запазена трудоспособност“.

Съгласно чл.152 ал.1 т.2 ЗДвП Министърът на транспорта и съобщенията определя изискванията за психологическа годност на водачите на моторни превозни средства и условията и реда за психологическото изследване на водачите на МПС от различни категории.

По силата на чл. 152а ал.1 т.1 ЗДвП Министърът на здравеопазването съгласувано с министъра на транспорта и съобщенията с аредба определя изискванията за физическа годност към водачите на моторни превозни средства и условията и реда за извършване на медицинските прегледи за установяване на физическата годност за водачите от различните категории.

На тази база настоящият състав приема, че безспорно съответствието на водачите с изискванията към физическото и психическото състояние е императив, абсолютна предпоставка обуславяща валидността на волеизявлението за издаване СУМПС. И в този смисъл не счита за нужно да анализира дали процесната наредба е именно приложима, респ. следва ли тя да бъде постановена от министъра на транспорта или министъра на здравеопазването, както и дали посоченото несъответствие/заболяване на лицето/ е такова от физическо или психическо естество, тъй като това са последващи въпроси обуславящи валидността на акта.

На първо място обаче и при несъмнена установеност на задължителното съответствие на водачите към изискванията за здравословно състояние/пряко произтичащ от закона/ се поставя въпросът за приложението на чл. 142 ал.1 АПК. Визираната разпоредба предвижда, че съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му.

Безспорно е, че СУМПС е връчен на 21.05.2019г., а волеизявлението за издаването му е посочено и безспорно между страните като обективизирано на 10.05.2019г.

Същевременно се представят доказателства за несъответствие на лицето с изискванията за здравословно състояние на база на епикриза изх. № 1051/361/322/2021г., видно от която лицето е постъпило за лечение на 12.11.2021г. и изписано на 13.12.2021г., като това е първа психиатрична хоспитализация.

В този смисъл епикризата безспорно удостоверява конкретни обстоятелства, но не и за предходен период.

Към датата на постановяване волеизявлението за издаване СУМПС не са налице доказателства за несъответствие на Й. А. с изискванията за здравословно състояние. Процесната епикриза е непротивопоставима. Същата не представлява нов факт по смисъла на чл.142 ал.2 АПК, доколкото с тази хипотеза законодателят регламентира тези факти от действителността, които имат спрямо спорното правоотношение значение на юридически или доказателствени факти, настъпили са след издаването на оспорения акт и които с обратна сила променят правното значение или отменят съществуването на фактите, въз основа на които органът е взел решението си.

Ето защо следва да се приеме, че липсват доказателства удостоверяващи несъответствие на лицето със здравните изисквания към датата на издаване на документа. Действително, в епикризата е записано „вероятно начало на заболяването от 7-8 години със страхова симптоматика“. Това означение обаче не съдържа изрична констатация, още повече, че редом до него в епикризата е посочено, че „до преди 2 години била относително добре“.

Като контратеза, към заявлението за издаване СУМПС е приложено удостоверение за здравословно състояние на водач/кандидат за придобиване на правоспособност за управление на МПС, категория тип В, видно от което лицето отговаря на изискванията за физическа годност. Процесното удостоверение, издадено от общопрактикуващ лекар не е оспорено от протестиращият, няма данни да са предприети и действия спрямо общопрактикуващият лекар за съставяне, респ. спрямо Й. А. – за представяне, на документ с невярно, неистинско, преправено и пр. съдържание, така, че да се приеме, че волеизявлението за издаване СУМПС е постановено при пълна липса на нормативно изискуема предпоставка, респ. въз основа на документ, признат впоследствие за подправен.

В този смисъл настоящият протест следва да се квалифицира като неоснователен.

На следващо място, при установяване несъответствие на водач с изискванията за здравословно и/или психическо състояние, законодателят е предвидил изричен механизъм за действие - прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ по чл. 171, т. 1, б. „а“ от ЗДвП. Нещо повече – налице е разписан изричен ред за установяване съответствието на лицето със здравословните изисквания, а именно - раздел III чл. 7 и сл. от Наредба № 3 от 11.05.2011 г. Така, например и съгласно чл.7 ал.5 от Наредбата - в случаите по ал. 3 и 4 заключението по чл. 3, т. 2 за съответствие на здравословното състояние на лицето с изискванията за физическа годност се дава от общопрактикуващия лекар въз основа на резултатите от прегледите при съответните специалисти и се отбелязва в картата по чл. 9, ал. 2.

Видно от данните по делото и по отношение на Й. А. е постановена Заповед № 25-4332-000294 от 16.01.2025 г., издадена от началник група към СДВР, отдел Пътна полиция при СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ по чл. 171, т. 1, б. „а“ от ЗДвП. С посочената заповед е разпоредено временно отнемане на СУМПС до отпадане на основанията за това. Прието е, че съгласно постановление на СГП и Епикриза от 2021 г. А. не отговаря на медицинските и психологически изисквания за водач на МПС, предвид обстоятелството, че заболяването „Налудно разстройство“ фигурира в Приложение № 1, т. 25 към чл. 4 от Наредба № 3 от 11.05.2011 г. за изискванията за физическа годност към водачите на моторни превозни средства и условията и реда за извършване на медицинските прегледи за установяване на физическата годност за водачите от различните категории /Наредба № 3/2011 г./.

Посочената заповед е оспорена в която връзка е образувано адм.д. № 2740 по описа на АССГ за 2025г. С решение № 19662 от 09.06.2025г. по цитираното дело жалбата на Й. А. срещу заповедта е

оставена без уважение. Съдебното решение е окончателно и влезнало в сила.

В светлината на тези факти следва да се приеме, че към датата на постановяване протестираният акт не са налице данни доказващи пълно несъответствие на лицето с изискванията за здравословно състояние, не е проведено и подобно доказване в процеса, респ. не е налице основание за прогласяване нищожност на акта. Впоследствие установените обстоятелства, за които свидетелства и визираната епикриза са обусловили отнемане СУМПС, като в тежест на лицето и извън рамките на настоящото производство, е да се докаже съответствието му с вечеспоменатите нормативните изисквания.

С оглед изхода от спора и на основание чл.143 ал.4 АПК заинтересованата страна има право на разноски, каквито е предявила със списък и писмена молба от 16.06.2025г. Претендират се разноски в размер на 2160лв. с ДДС, като в подкрепа на претенцията е представен договор за правна помощ, банково извлечение за извършен плащане и издадена фактура за стойността на услугата.

Представителят на СГП твърди, че претенцията за разноски е неоснователна.

Във връзка с облигационната претенция за разноски, съдът съобрази и приема:

Безспорно е, че заинтересованата страна е била надлежно представлявана в производството.

Безспорно е, че претендираната сума е била договорена и заплатена меду страните по упълномощителната сделка.

Безспорно е, че размерът на възнаграждението не е уговорен съобразно ориентириите по Наредба № 1/2004, а същият е бил формиран в съотнествие с тарифите на адвокатското дружество/виж извлечение, л.122 от делото/, поради което следва да се приеме, че ценообразуването не разкрива антиконкурентна същност, съгласно очертанияте от СЕС предели в решение от 25 януари, 2024г. по дело С-438/22, „Ем акаунт БГ“ ЕООД, ECLI:EU:C:2024:71.

Същевременно обаче и по силата на чл.78 ал.5 ГПК ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата.

Дали минимално определеният размер по чл.36 ЗАдв. е обвързващ съда е въпрос, който ще възникне едва при надлежно предявено възражение на насрещната страна. Тогава едва би възникнал и въпросът за границите между необходимостта от възстановяване на ангажираните средства поради неоснователно предизвиканият съдебен спор и потенциалното неоснователното обогатяване на страната поради прекомерност на разноските. Както и обосноваността на предявеният размер с оглед фактическата и правна сложност на спора.

Колкото и да счита тези въпроси за съществени, настоящият състав е обвързан от нормата на чл.78 ал.5 ГПК изискваща пона наличието на възражение от ответната страна. Съдебната практика трайно и непротиворечиво приема, че спорът за разноски е частноправен, в която хипотеза съдът не може да прилага служебното начало в пълната му степен, още повече при липса на реален спор между страните. Изразеното от прокуратурата становище за неосвателност на претенцията за разноски е относимо към дължимостта на същите, но не и към размера в който се предявени.

Поради това и съгласно законодателната воля следва да се приеме, че с оглед изхода от спора разноски са дължими, а с оглед липсата на спор относно размерът им – следва да се присъдят съобразно предявеното.

Поради това и на основание чл.172 ал.2 предл последно от АПК, Административен съд София-град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ протеста на прокурор П.,СГП, с предмет - прогласяване на нищожност на волеизявление от 10.05.2019г. на началник отдел „Пътна полиция“ при СДВР за издаване на СУМПС на Й. С. А., а именно – СУМПС №[ЕИК] от 10.05.2019г., издадено от отдел ПП,СДВР, връчено и на 21.05.2019г.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България да заплати на Й. С. А. сумата от 2 100/две хиляди и сто/ лева с ДДС, съдебно-деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване в-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия: